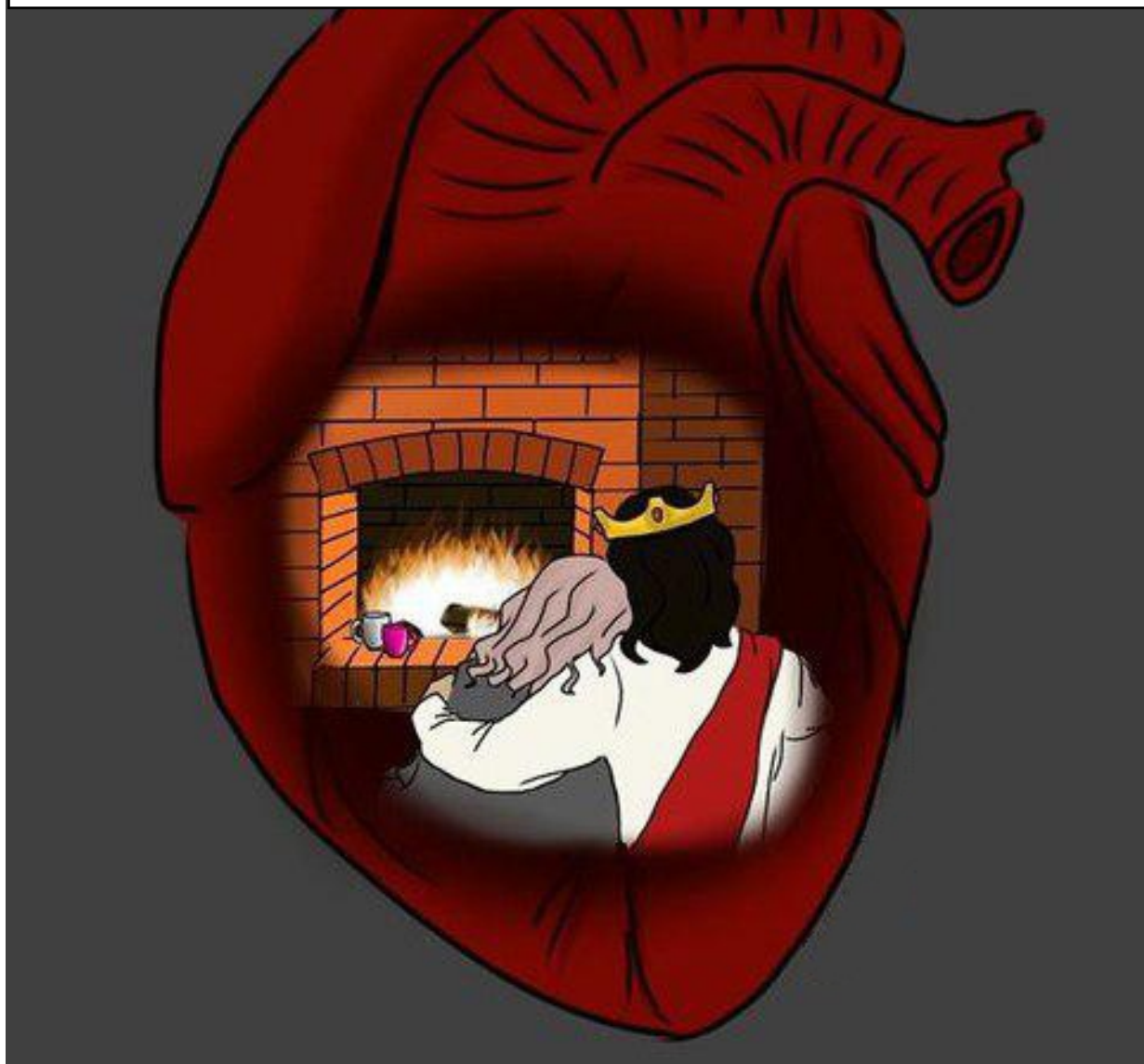

**НЕ ОСТАВЯЙТЕ ЛЮБОВТА ВИ КЪМ ГОСПОДА
ДА ОХЛАДНЕЕ**

Мракът никога не е толкова гъст, колкото в момента на недоволство на изкупената от Бога душа. Богатството на Писанието губи вкуса си. Доспехите на плътта отразяват думите на Словото. Молитвите изглежда, че получават печат „връщане на подателя“. Най-добрите опити за прекарване на време с Бога срещат нежелано разсейване. Сърцето стене. Душата потрепва от спомена за миналата близост с Христос.

„Толкова сме склонни да да се заблуждаваме и да се отклоняваме от Твоите пътища“ - думите на този химн днес звучат така искрено, както никога преди. Може би се страхувате, че след всичко това дори не принадлежите на Него. Тъмнината се съгъстява.

През годините всеки от нас е преживял няколко подобни периода като християнин. **Това е долината на смъртната сянка, пустиня, в която Сатана идва да изкушава и заблуждава.** Във времена като тези искаме да обвиним Бога, като по този начин удвояваме бунта си. Но преследващият въпрос, който Бог задава на Своите огорчени хора, обезсилва всичките им оправдания: „**Каква неправда намирате в Мен, че се отдалечихте от Мен?**“ (Йеремия 2:5)

Когато сме се отдалечили от Бога, не бива да обвиняваме Него за това нещо. Това прави тъмнината още по-плътна. **Духовната апатия често идва в резултат на отношението ни към Бога. Ние хвърляме трохи от останалото си посвещение след дълъг ден на грижи за нещо друго.** Бог позволява такива периоди на безрадостно съществуване, но Той идва да ни спаси от него и да ни научи да се отнасяме към Него не като към хоби, и да търсим лицето Му като лицето на Бога.

Ние дори обличаме дезертьорството си в религиозни дрехи. Отхвърляме дисциплината, наричайки я легализъм, отказваме се от Божието присъствие, наричайки го свобода, отвърщаме се от общението с Него, представяйки го като спасение по благодат. Сякаш кръвта на Христос е пролята, за да можем свободно да Го игнорираме. И разбира се, претоварваме графика си, за да прикрием небрежността си. Като криминалисти пресмятаме алибито си, за да се освободим от тежестта на духовното самодоволство.

Когато ни разпитват, ние също като поканените на вечеря гости от **Лука 14:16-20** сме си подготвили своите оправдания, за да не отидем на нея.

Да, въпреки че може да обичаме Исус, любовта ни към Него може да изстине, ако познатото се приема за даденост и се пренебрегва. Но независимо от подмятанията на Сатана, вие не сте първият, който изпитва парализираща липса на щастието в Бога. След като похвалява църквата в Ефес за търпението ѝ, за твърдостта ѝ, за нежеланието да търпи злите човеци, Христос я порицава. Въпреки че тази църква изглежда успешна на хартия, Той посочва основният ѝ проблем: „**Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов.**“ (Откровение 2:4)

Те са имали усърдие за учение, но любовта им към Исус била загубена. Противопоставяли са се на злото около тях, но са допуснали угасване на любовта им към Исус и един към друг. Заменили самия Христос с богословския образ на техния Спасител. **Плашещата реалност се състои в това, че пътят към ада е постлан не само с добри намерения, но и с добри дела и богословска точност.**

Любовта ни към Христос трябва да е над всичко останало, иначе не можем да бъдем Негови ученици. Господ ще вдигне светилника на такива хора от мястото му, ако те продължат да вървят надолу и не се покаят. Той ни предупреждава в **Матей 24:12,13:** „**И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее. Но който устои докрай, той ще бъде спасен.**“

Но Исус обича Своята църква и има състрадание към едва тлеещите фитили. Той дава съвет на тях и нас днес:

„**Спомни си откъде си паднал и покай се, и действай според първите си дела.**“ (Откровение 2:5)

1. СПОМНИ СИ. Първата стъпка, към която Господ ни призовава е изненадваща:спомни си. Това не звучи като значима стъпка за „духовните гиганти.“ Това е по-скоро като действие на дете, обръщащо се назад към старите дни. Спомняте ли си когато Бог за първи път е пробудил душата ви? Спомняте ли си радостта, която сте изпитали, когато Той ви е измъкнал от мрака? Колко радостни сте били, излизайки от сирачество и влизайки в синовство, преминаващи от мъртъв грешник във възкръснал светия, от враг на Бога към Негов възлюбен. Спомняте ли си това? Как сте тичали за молитва не за да приемете дневната доза от духовното си лекарство, а защото там ви е чакала голямата ви любов? Как сте пеели безгласно заедно с псалмиста: **„И на Земята не желая друго, освен Тебе.“ (Псалм 73:25)** Как сте стоели в късните нощи, разголвайки душата си пред Него и как сте ставали рано, за да се облечете в небесната дреха. Спомняте ли си това? Спомнете си за ранните утрини, когато сте избрали най-добрият дял- да пребъдвате пред Неговите нозе. За онази неизразима радост, която сте изпитвали, гледайки духом красотата на своя Спасител.

2. ПОКАЙ СЕ. Покайте се от изобличението, идващо в резултат от разбирането на това, къде сте стояли преди, че сте оставили Ерусалим заради Египет. И занапред не просто дайте всичко от себе си, а не чувствайки угризението на съвестта си да се криете зад храстите на добрите намерения. **Побързайте при Спасителя, идете под Неговата кръв и извикайте за милост, като изповядате своята студенина по отношение на Него и молете се за благодат. Кажете Му, че сте се охладнели, кажете Му, че сте увлечени по други неща. Покайте се, че не Го обичате така, както Той го заслужава.** Той е готов да ви прости и да ви възстанови.

Вашият Първосвещеник ще ви съчувства, затова „нека пристъпваме с дързост към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно.“ (Евреи 4:16)

3. ВЪРНИ СЕ. (действай според първите си дела.)

Удивително е, че Господ ни призовава да се върнем там, откъдето сме отпаднали. Той не ни призовава да компенсираме пропуснатото време и да бъдем на километър по-напред от мястото, където сме. **Той ни призовава обратно към свежия огън на любовта към Него и към ближния. Това е призив за действие. Това е призив да се върнем към благодатта. Това е заповед да пазим себе си в Божията любов. (Юда 21) Направете го приоритет.**

Не оставяйте заради нищо на света любовта ви към Господа да охладнее и не отлагайте, ако сте установили това, а изтичайте в присъствието на Господа и Го молете да ви помогне тя отново да се разпали във вас. Вратата още не е заключена, историята не е приключила. Можете отново да имате прекрасното общение с вашия Господ, вашия Спасител и любим, можете отново да имате връзката с Бога чрез Него. Той е Този, Който ни дава да можем да Го търсим, да Го призоваваме и да Го чакаме. **Тичайте към Него и Той ще изтича да ви посрещне. Амин.**

Превод: Светлина за теб